

B1 K04 Procesia a bozk oltára

Procesia z latinského slova *procedere* – postupovať. Predsedajúci biskup alebo kňaz prichádza k oltáru, kráča v sprievode asistencie, miništrantov, diakonov, prípadne ďalších koncelebrantov. Vpredu nesú kadidlo, jeho vôňa je znakom našej modlitby, dvíhajúcej sa k nebu. Nasleduje vyzdvihnutý kríž a vedľa neho zapálené sviece. To znamená, že všetko, čo sa bude diať, je preto, že Ježiš Kristus zomrel a vstal z mŕtvych. On nás vedie do neobyčajného tajomstva svojej smrti a zmŕtvychvstania, ktoré nám všetko osvetľuje. Kristov kríž je jediný kríž, ktorý nie je znakom prehry, ale víťazstva. On nezostal v hrobe, ale vstal z mŕtvych a predišiel nás do večnosti. Potom ide asistencia a diakon nesie nad hlavou Evanjeliar, knihu Dobrej noviny, Evanjelium, z ktorej nás bude Ježiš učiť a porozpráva o svojom vykupiteľskom diele. Potom ide Božia ruka, tak sa niekedy nazýval kňaz vo význame, že to, čo Boh povie, tak rukou kňaza urobí. Všimnime si, že v procesii, v tých niekoľkých znakoch, je prítomný celý scenár svätej omše.

To znamená, že o chvíľu sa budeme kontaktovať s Bohom, čoho symbolom je vôňa kadidla, toto stretnutie sa odohrá v tajomstve Kristovej smrti a zmŕtvychvstania, ktoré nám osvetlí celý náš život, povie nám o tom Kristus a vykoná rukami kňaza. Význam procesie je aj ten, že kňaz prechádza pomedzi zhromaždený ľud a spomedzi nich vystupuje k oltáru. Kňaz je taký istý človek ako ostatní ľudia, ale na tento jeden moment, na moment vyslúženia sviatosti, je vzatý spomedzi ľudí, postavený do stredu kvôli tomu, aby dal zhromaždeným ľuďom to, čo im chce dať Boh. Potom sa opäť vracia medzi ľud. Kňaz je jedným z veriacich, ale na túto chvíľu ho Pán Boh potrebuje, aby vykonal Božie obdarovanie.

Bozk oltára. Oltár je centrom Božieho domu. Boh vo svojom dome sám pritúli každého z hostí a s láskou ho bozkáva. S akou radosťou a pozornosťou tí, ktorí prišli na svätú omšu, sú povinní hľadať, keď aj v ich mene sa kňaz bozkom víta s Pánom. Oltár je jeden z viacerých spôsobov Jeho prítomnosti. Podobne ako od šťastia unesený otec v podobenstve o Márnotratnom synovi sa hádže vracajúcemu sa synovi okolo krku a obsypáva ho bozkami. Podobne robí Boh, jeho radosť nemá hraníc, keď vidí, že jeho deti nachádzajú cestu domov.

Bozk oltára, dávaný skrze kňaza v mene celého spoločenstva, je prelúdiom, ktoré nás vovádza na stretnutie Ženícha so svojím ľudom, ktorý si Pán vybral za Nevestu. Svätá omša, to je „*Pieseň piesní*“, láskou nad všetkými láskami, zjednotenie nad všetkými zjednoteniami, stretnutie neporovnateľné so žiadnym iným. Bozk, ako píše Francois Varillion (1905-1978), je veľmi pekný symbol lásky vtedy, keď je znakom viery v dar a prijatie tohto daru. Bozk nemôže byť naozaj daný, ak nie je prijatý. Mramorová socha a mŕtve ústa neprijmú bozk, pobozkané ústa musia byť živé. A živé ústa sú tie, ktoré dávajú a prijímajú zároveň, súčasne. Ako veľmi ťažké je porozumieť významu tohto zázračného znaku niekomu, kto ho zneužil vo svojom živote.

Na svätej omši sa nudia aj tí ľudia, ktorí sú síce prítomní, ale neprežili toto gesto pobozkania oltára, nepoložili spolu s kňazom bozk na oltár. Neuvedomili si hneď na začiatku, že stoja pred milujúcim Bohom. Svätá omša sa tak môže stať slabým divadlom pre každého, kto sa necíti byť obdarovaný Božou láskou, ktorá prináša život.